

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Ing. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: V. D. P.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2014, č.j. MV-132912-6/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2014, č.j. MV-132912-6/SO/sen-2013, jímž byl změněn výrok usnesení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24.9.2013, č.j. OAM-30934-/5DP-2013 (dále jen „správní orgán I. stupně“) tak, že „správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání vedené pod sp. zn. OAM-30934-/5DP-2013 se podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“), zastavuje“, neboť žalobci zaniklo povolení k dlouhodobému pobytu uplynutím doby, na kterou bylo vydáno.

V žalobě nejprve popsal průběh dosavadního řízení a uvedl, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřiměřené a nepřezkoumatelné. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno jako zákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v mezidobí zaniklo právo, kterého se řízení týká, tj. povolení k dlouhodobému pobytu, a to uplynutím doby, na kterou bylo vydáno, tj. ke dni 7.4.2013. Po skončení řízení o zrušení povolení k pobytu žalobce podal dne 13.6.2013 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, a to ve lhůtě podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu, neboť do této chvíle byla jeho žádost odmítána s odkazem na řízení o zrušení povolení k pobytu. Otázka oprávněnosti podané žádosti o prodloužení povolení k pobytu byla však správním orgánem vyhodnocena v neprospěch žalobce a správní orgán se navíc nevypořádal s otázkou, zda předmětné řízení nemohlo být pro žalobce překážkou včasného podání žádosti. Žalobce uvedl, že žalovaný vedl řízení po velice dlouhou dobu, čímž přispěl k tomu, že žalobce nemohl žádost o prodloužení povolení k pobytu podat v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaný navíc nedostatečně zdůvodnil závěr, že žalobce neprokázal důvody na vůli cizince nezávislé opravňující podat žádost po lhůtě, a své závěry v žalobou napadeném rozhodnutí nepodložil žádnými logickými úvahami. Žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům na náležitosti obsažené v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ačkoliv jsou správní orgány vázány principy správního řízení a účelem je dosažení spravedlivého rozhodnutí. V žalobou napadeném rozhodnutí chybí jakákoli zmínka co do otázky přiměřenosti rozhodnutí a žalobce se domnívá, že důvody neprodloužení povolení k pobytu žalobce nemohou převážit nad možnými dopady do jeho soukromého života, přičemž zastavení řízení o jeho žádosti nevyžaduje ani důležitý veřejný zájem. Závěrem žalobce uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je v přímém rozporu s ustanovením § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu, čl. 10 odst. 2 zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení LISTINY ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listiny základních práv a svobod“) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a na základě uvedených skutečností proto navrhl, aby správní soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobce uvedl, že jsou téměř shodné s námitkami uvedenými v odvolání. S ohledem na to žalovaný především odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že otázku přiměřenosti podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu mu nepřisluší posuzovat, neboť se jedná o rozhodnutí procesního charakteru. Námitku nedostatečného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí považuje žalovaný za nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí obsahuje výrok, který splňuje náležitosti ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, a odůvodnění, ze kterého je zřejmé, jaké důvody vedly ke změně výroku rozhodnutí o zastavení řízení žádosti žalobce, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu řídil. Žalovaný je přesvědčen, že nedošlo k porušení ustanovení § 2, § 3, § 4 správního řádu, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy. Žalovaný dále uvedl, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Toto právo náleží podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pouze občanům České republiky. V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 9.6.2004, sp. zn. III. ÚS 260/04. Závěrem uvedl, že v souladu se zásadou *lex specialis derogat legi generali* zastavil podle ustanovení § 169

odst. 8 písm. d) zákona o pobytu správní řízení, neboť žalobce v době podání žádosti nedisponoval žádným platným pobytovým oprávněním.

Při jednání konaném dne 8.2.2017, z něhož se žalovaný omluvil, právní zástupce žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a mělo by být soudem bez dalšího zrušeno. Zdůraznil, že žalobce se dostal do nynější bezvýchodné situace na základě z úřední povinnosti zahájeného řízení o zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu v České republice na základě oznámení jeho ubytovatele. Domnívá se, že toto řízení nemělo být vůbec zahájeno, a je pro něj nepochopitelné, že skončilo pravomocným zastavením s odůvodněním, že žalobci uplynula platnost povolení k pobytu v České republice. Postupem žalovaného se tak nemohl domoci spravedlnosti, když v jeho případě nedošlo k věcnému posouzení důvodu ohledně uplynutí platnosti jeho povolení k pobytu v České republice. Trvá na tom, že žalobce byl oprávněn podat žádost po lhůtě, neboť prokázal existenci důvodů na něm nezávislých, které ho opravňovaly k tomuto opožděnému podání žádosti. Důvodem bylo prvotní řízení o zrušení platnosti jeho dlouhodobého pobytu, které bylo završeno pro něho překvapivým a nepochopitelným rozhodnutím ze dne 7.6.2013. Dále uvedl, že trvá na tom, že tento aspekt správního řízení žalovaný dostatečně nezdůvodnil, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností, a také jej po věcné stránce správně neposoudil, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nezákonné.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Z výpisu evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky bylo zjištěno, že žalobce měl od 8.4.2011 do 7.4.2013 na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt. V případě žalobce byla ve věci dlouhodobého pobytu vedena dvě odlišná správní řízení. Jedním z nich bylo řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu a druhým je řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Nejprve bylo zahájeno řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pod sp. zn. OAM-1105/ZR-2012 na základě oznámení ubytovatele žalobce o tom, že ukončil žalobci ubytování na hlášené adrese. Řízení bylo zahájeno dne 7.5.2012 a trvalo do dne 7.6.2013, kdy bylo vydáno rozhodnutí o zrušení rozhodnutí ze dne 29.6.2012, č.j. OAM-1105-5/ZR-2012, kterým byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, a zrušení rozhodnutí ze dne 14.9.2012, č.j. OAM-1105-7/ZR-2012, kterým nebyla

prominuta lhůta k podání odvolání. Řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo zastaveno, neboť žalobci uplynula platnost povolení k pobytu v České republice dne 7.4.2013. Po skončení řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podal žalobce dne 13.6.2013 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

Z prvoinstančního rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2013, č.j. OAM-30934-5/DP-2013, bylo zjištěno, že správní řízení vedené o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastaveno s odůvodněním, že rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bylo sice zrušeno, avšak řízení bylo pro odpadnutí důvodu zastaveno, neboť žalobce v době vydání rozhodnutí již nedisponoval platným povolením k dlouhodobému pobytu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 10.10.2013 odvolání. Žalovaný v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydal dne 17.10.2014 pod č.j. MV-132912-6/SO/sen-2013 rozhodnutí, jímž změnil výrok a jako zákonné potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v mezidobí zaniklo právo, kterého se řízení týká, tj. povolení k dlouhodobému pobytu, a to uplynutím doby, na kterou bylo vydáno, tj. ke dni 7.4.2013.

Na projednávanou věc dopadají následující ustanovení právních předpisů.

Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle ustanovení § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu ve znění účinném do 17.12.2015, se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu ve znění účinném do 17.12.2015, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.

Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského

blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Soud se nejprve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud konstatuje, že ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že došlo k naplnění díkce zákona o pobytu, tedy, že se řízení o žádosti žalobce zastaví, pokud ji cizinec podal v době, kdy již oprávněním k pobytu nedisponoval. Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky od 8.4.2009 do 7.4.2013. Žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu až dne 13.6.2013, ačkoliv tak měl dle žalovaného učinit nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti. Tento právní názor žalovaného považuje soud za dostatečně zřejmý a jasný a skutečnosti, o které se správní orgány opírají, mají svůj odraz ve správním spise.

K namítanému nedostatečnému odůvodnění závěru žalovaného, že žalobce neprokázal důvody na vůli cizince nezávislé opravňující podat žádost po lhůtě, soud uvádí, že žalovaný se tímto problémem zabýval na straně 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že za rozhodnou pro posouzení žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu považuje skutečnost, že žalobci skončila doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uplynutím času. V samostatném řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce podal odvolání, a v podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mu tak nic nebránilo. Samostatně vedené řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce tak nebylo překážkou, která by mu bránila podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ani nebyla předběžnou otázkou k řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Z toho lze učinit závěr, že se žalovaný důvody na vůli cizince nezávislými zabýval a řádně své závěry odůvodnil.

Z výše uvedených důvodů považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou. Věcná správnost těchto závěrů není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí a bude posuzována dále.

K námitce nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí, tedy že se žalovaný nezabýval posouzením míry, rozsahu a závažnosti možných důsledků rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo meritorním rozhodnutím, jímž by byl řešen vznik, změna či zánik práv a povinností žalobce. Usnesení o zastavení řízení je druhem procesního rozhodnutí, jímž se řízení končí z důvodu, že nedošlo k naplnění zákonných požadavků pro rozhodnutí ve věci. Smyslem ochrany vyjádřené v ust. § 174a zákona o pobytu je posuzování vlivu meritorních rozhodnutí dle zákona o pobytu, jimiž přímo dochází k zásahu do práv účastníka, což však nebyl případ žalobce. Otázka přiměřenosti tedy nemohla být v žalobou napadeném rozhodnutí řešena. Ke stejnému závěru dospěl i Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 15.5.2013, č.j. 9 A 45/2010-54, www.nssoud.cz, a zdejší soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje, přičemž neshledal důvod pro odchýlení se od těchto závěrů. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinováni v rozhodnutí o zastavení řízení zkoumat přiměřenost jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, a proto uvedenou námitku shledal nedůvodnou.

K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně o jeho žádosti nerozhodl v zákonné lhůtě, soud uvádí, že žalobce měl možnost řešit případné prodlení správních orgánů prostřednictvím prostředků ochrany před nečinností správního orgánu, což však neučinil. Zákon o pobytu neupravuje lhůtu, v níž je správní orgán povinen vydat rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a proto soud vycházel z ustanovení § 71 správního řádu ve spojení s ustanovením § 6 téhož zákona, jež upravují lhůtu k vydání rozhodnutí. V uvedených ustanoveních je uvedeno, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, avšak po dobu nezbytnou k opatření údajů podle ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu lhůty pro vydání rozhodnutí neběží. Na tomto místě soud považuje za nutné upozornit, že lhůta stanovená v ustanovení § 71 správního řádu je lhůtou pořádkovou. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2011, č.j. 9 A 128/2010-33, v němž je uvedeno, že „*lhůta pro vydání správního rozhodnutí, která je zakotvena v § 71 odst. 3 správního řádu z roku 2004, je lhůtou toliko pořádkovou. Samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem.*“ Soud považuje za podstatné, že sám žalobce, který byl ve správním řízení také zastoupen advokátem, nepovažoval za nutné podat na správní orgán žalobu na nečinnost.

Další námitka žalobce směřovala k tomu, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil jako zákonné rozhodnutí prvoinstančního orgánu, ačkoliv pro to nebyly podmínky. K tomu soud musí poznamenat, že skutečnost podání žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu po uplynutí platnosti tohoto dlouhodobého pobytu nebyla v řízení před soudem ani v řízení před správním orgánem zpochybněna. Je tedy zřejmé, že žalobce nenaplnil dispozici ustanovení § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu. Za situace, kdy žalobce věděl, že je vedeno řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, mu nic nebránilo, aby podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud namítá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu odmítl pracovník správního orgánu I. stupně přijmout, soud konstatuje, že tato skutečnost z ničeho nevyplývá. Žalobce však mohl svoji žádost podat i jiným způsobem než osobně (elektronicky, poštou, zmocněným zástupcem). Soud se přiklání k argumentaci žalovaného, že žalobce neprokázal důvod na žalobci nezávislý, opravňující podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu po lhůtě.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. února 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová